

Frá tí kenda til tað ókenda

Kanska ikki so løgið at Heri kann merkja »tann, ið Gud vælsignar« á swahili. Swahili er málið, hann, konan og børnini skulu læra seg, nú tey fara til Tansania. Boðskapurin tey skulu bera er hinvegin um Guds vælsignaða - Jesus. Kortini tekur Heri tað ikki, sum at hann skal liva upp til sítt navn. Tað letur hann Gud um. Sjálvst um tað at gerast trúboðari als ikki var hansara barnadreymur, er hann nú vísur í, at hetta er tað rætta bæði hann konan og børnini gera

FRANTS JENSEN

Tað verður eitt stórt umskifti hjá teimum. Ikki bara tað, at tey nú skulu tóma, vaska og nýta blæðurnar um aftur til Karstin og Rana. Broytingar vera nógv størri enn hetta. Málið, mentanin, fólkid, alt verður so nógv øðrvísi í mun til tað, tey eru von við. Og so at hyggja trý ár og triggjar mánaðir inn í framtíðina - tað er einaferð langt inn í næstu öld - áðrenn tey koma at siggja Føroya klettur, og tey her bógva aftur.

Kortini hevur hetta verið teirra mál og ætlan í háltvannað ár. Ja, ikki bara teirra ætlan. Tey trúgva nevnliga á Jesus og eru sannførd um, at tað er hann, sum vil hava tey at fara avstað. Tað er hesin sami Jesus, tey skulu boða Mara-fólkinum í Tansania.

Ikki so primitivt kortini

Mánadagin fara tey við flúgvárinum til Danmarkar. Heri og Malan Kjarbo. Báðir synirnir, Karstin (2 ár) og Rani (verður 1 ár 30. juli) eru sjálvandi eisini við. Mikudagin ber leiðin víðari til Tansania. Fyrstu fyra mánaðirnar skulu tey læra málið, sum verður tosað í Tansania, swahili. Ikki fyrr enn í desember koma tey til Mara, har teirra arbeiðsøki skal vera.

— Ætlanin var, at vit skulu fara til Mugunu, sum má sigast at vera eitt sera primitivt stað. Har skuldi eg arbeiða sum evangelistur millum tey ónáddu fólkasløgini, ið har bógva, sigur Heri.

— Nú sær kortini út til, at vit skulu til Musoma sum er størsti býur í Mara-ókinum. Í Musoma hava tey bæði ljós og vatn innlagt og eru tiskil hampuliga væl fyrri. Orsøkin til broytingina er, at onkur annar, sum skuldi út, ikki kann fara, og tí er tað broytt soleiðis, at vit heldur fara til Musana. Har skal eg arbeiða sum pioner/missionsskrivari hjá luthersku kirkjunni í Tansania í Mara-ókinum. Hetta skal ikki skiljast sum at Heri situr á einari skrivstovu. Størsta partin av tíðini fer hann at nýta at ferðast og verða millum fólkabólkar, sum ikki áður hava hoyrt Biblíunar boðskap.

Malan, sum er útbúgvin pedagogur, skal fyrst og fremst taka sær av heiminum og børnunum. Hetta er als ikki nakað niðurstandi.

— Um ein skal liva seg inn í eina tílka mentan, má ein eisini liva sum menniskjuni liva í landinum.

Malan og Heri Kjarbo vóru síðsta sunnukvöld saman við dreingjunum Karstini og Rana í Meinigheitshúsinum í Havn, har tey finga heilsanir, áðrenn tey fara avstað til Tansania. Merkið og tansanianska flaggið veitra aftanfyrri. (mynd: Frants Jensen)

Tørur er á henni heima. Heri fer nevnliga at ferðast eina viku í senn, og verður so eina viku heima. Tí verður tað eisini nógv at gera hjá Maluni, og hon verður eisini tíðandi á arbeiðinum hjá Hera.

Tey vóna tó, at hon eisini møguliga kann gera brúk av síni útbúgving innan eitt møguligt kvinnuarbeiði.

Navnið positivan týðning

Endiliga at sleppa út er nakað, tey hava sæð fram. Ímóti í langa tíð. Í háltvtriðja ár hevur Heri gingið á missionsskúla hjá Luthers Mission í Danmark (sum svarar til eina bachelor í missiologi). Áðrenn hevði hann gingið háltvannað ár á biblíuskúlakúla. Fyrst hjá Heimamissionini og síðani hjá Luthers Mission í Danmark. Eisini royndi hann seg við sjálvlestri á Dansk Bibel Institut í háltvtriðja ár. Tá hugsaði hann meir um at lesa gudfrøði. Fyrstu triggjar mánaðirnar í ár vóru tey á skúla í Onglandi. Alt hetta hava verið fyrireikingar til at fara avstað. Tað verður kortini ikki fyrr enn tey koma til Tansania, at tey skulu læra swahili.

Tá ið Heri fyrstu ferð fekk at vita, at Heri á swahili merkjur »tann, ið Gud vælsignar« helt hann hetta vera eitt sindur stuttligt. Týðningurin kann eisini vera »eydnusamur« ella »sælur«. Kortini tekur Heri tað ikki, sum at hann skal

liva upp til sítt navn. Tað letur hann Gud um.

— Tað er stuttligt, at navnið á mær hevur ein positivan týðning. Men í einum øðrum máli kundi tað óivað havt mótsatta týðning, og tí leggi eg ikki so nógv í hetta við navninum.

— Tað sum hevur størri týðning, er at vit hava fingið eina neyð í hjartað fyrri teimum, sum ikki hava hoyrt um Jesus. Um hann veruliga er sannleikin, sum hann sigur seg at vera, so er tað sera álvarsamt at vraka hann. Sjálvur trúgvi eg, at Jesus er sannleikin, og eg ynski, at eisini onnur skulu hava at hoyra um hann og koma til trúgv á hann. Tí uttan hann verður ein glataður.

Lívið var her og nú

At fara út til tey ónáddu fólkasløgini við gleðiboðskapinum um Jesus, er kortini ikki ein barnadreymur hjá Hera, sum nú er gingin út. Og um ein, tá ið Heri var tannáringur, skuldi gitt, hvat Heri fór at gera sum vaksan, var trúboðari óivað eitt av tí seinast, ein hevði gitt.

Tó so lívið hann livdi, var ikki verri enn hjá øðrum, um ein sær tað í Jesu eygum, sum Heri sigur. Men kortini var tað sera tungt at koma á møti, og hann kendi tað, sum øll hini sóu niður á hann.

— Eg var oftast síðstur inn, setti meg á aftastu stólararnar, og fór fyrstur avstað aftur.

So við og við gekk tað kortini upp fyrri mær at hini fólkini, sum savnaðust um Guds Orð, als ikki hugdu niður á meg fyrri tað liv, eg livdi.

Heri kendi tað náttúrligt at fara í Meinigheitshúsið, tí har hevði hann gingið í sunnudagsskúlanum. Pápi kláraði fyrstu skurðviðgerðina, og fekk loyvi at liva háltvtriðja ár afturat. Tann andaliga síðan í lívinum gjørdust alt meir livandi fyrri mær aftur. Hetta at tá ið vit sum

menniskju ikki megna at stýra, hvat hendir. Hetta upplivdi eg við pápa.

— Um hetta ikki hendi, so rokni eg við, at eg enn í dag hevði livað í sama spori, sum eg gjørdi tá. Hetta gjørdist tað fyrsta stigið úr tí vegnum, eg livdi.

Í sjálvum sær var henda hendingin tó ikki nøkur broyting. Hetta var hinvegin byrjanin til eina longri innaru tilgongd. Ein tilgongd sum førði við sær, at eg sá sjálvst endamálið við lívinum. Yvirfyri deyðanum eri eg einki mentur. Lívið - tað, sum er aftaná deyðan - fái eg frá Jesu. Uttan hann so fari eg glataður.

Ikki steðgaður

Sum 22 ára gamal varð Heri á ein hátt steðgaður á í lívinum. Tað var, tá ið pápin fekk hjartasteðg og gjørdist álvarsliga sjúk.

— Tá bað eg til Guð aftur fyrri fyrstu ferð síðani tíðina í sunnudagsskúlanum. Pápi kláraði fyrstu skurðviðgerðina, og fekk loyvi at liva háltvtriðja ár afturat. Tann andaliga síðan í lívinum gjørdust alt meir livandi fyrri mær aftur. Hetta at tá ið vit sum

menniskju ikki megna at stýra, hvat hendir. Hetta upplivdi eg við pápa.

— Um hetta ikki hendi, so rokni eg við, at eg enn í dag hevði livað í sama spori, sum eg gjørdi tá. Hetta gjørdist tað fyrsta stigið úr tí vegnum, eg livdi.

Í sjálvum sær var henda hendingin tó ikki nøkur broyting. Hetta var hinvegin byrjanin til eina longri innaru tilgongd. Ein tilgongd sum førði við sær, at eg sá sjálvst endamálið við lívinum. Yvirfyri deyðanum eri eg einki mentur. Lívið - tað, sum er aftaná deyðan - fái eg frá Jesu. Uttan hann so fari eg glataður.

Segði mær nakað fyrri fyrstu ferð

Men alt broyttist ikki so skjótt hjá Hera. Hann fór at drekkja meir. Løturnar, tá ið hann hevði rúsin, vóru tær hann gleddi seg mest yvir. Men at hann var so nógv fullur, virkaði eisini negativt aftur á hann. Hann misti koyrikortið, tí hann koyrdi

fullur. Avleiðingar av øðrum slag settu eisini síni fingermerki á hansara likam.

— Eg fór at hugsa meir og meir um sjálvst lívið. Og eg sá meir og meir, at tað lívið, eg livdi, ikki førði til nakað mál. Eg var byrjaður at lesa í Biblíuni, og tað gekk upp fyrri mær, at eg stóð á einum vegamóti. Lívið bar annaðhvørt móti einum ævigum deyða ella einum ævigum lívi.

— Eg trúgvi, at nógv at tí, eg hevði lært sum barn, tað kom til mín aftur. Hetta bar frukt.

— Sjálvst um mær á ein hátt ikki dámdi at koma millum fólkini í Meinigheitshúsinum, bæði tí eg partvís kendi, at tey hugdu niður á meg, men eisini tí vinir mínir hildu lítið um at eg fór ó Meinigheitshúsið, so var tað tó eitt, sum eg veruliga gleddist um. Tað var at hoyra boðskapin um Kristus boðaðan. Tað var sum segði hann mær nakað fyrri fyrstu ferð. Eg fekk eisini ein ótrúligan hug at lesa Guds Orð og at biðja. Altið á at Jesus livir kyknaði í mær, og eg tók móti honum sum einum livandi frelsara.

Neistin tendrabrist

— Trúboðarin kom eisini til mín og spurdi, um eg ikki skuldi fara á biblíuskúla. Hetta var fyrstuferð eg hoyrdi um biblíuskúla, og visti eg tí ikki, hvat tað var. Hetta var í november 1991, og skúlin byrjaði í januar.

Var ikki broyttur um